

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΙΒ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1879.

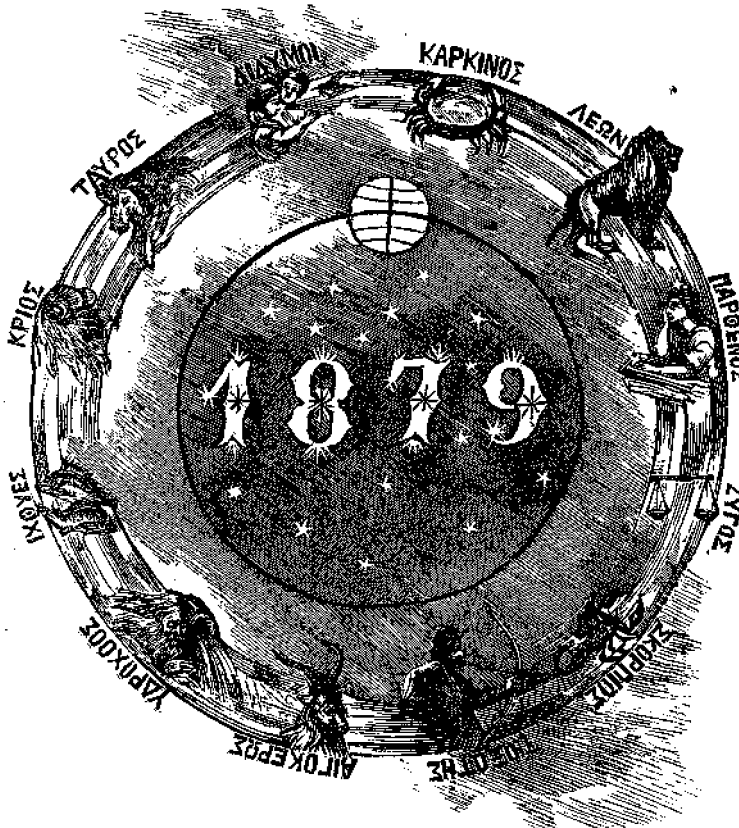
ΑΡΙΘ. 133.

Συνδρ. έτησια 'Αθηνών Δρ. 1.—
 " " 'Επαρχιών " 1.—
 " " 'Εξωτερικού " 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 'Εν οδῳ 'Ερμού ἀριθ. 79.

Εἰς οὐδένα, ἐκτὸς τῶν ταχυτῶν αὐτῆς ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παίδων ἀνευ προπληρωμῆς.

Ἀγαπήσατε ἀλλήλους.

Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη.

Ὁ Ζωδιακὸς κύκλος καὶ ἡ ἐλευστικὴ.

Εἰσερχομένη εἰς τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, | τὸς μικροὺς αὐτῆς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστὰς
 ἢ μικρὰ ἄ'Εφημερίσ τῶν Παίδων» εὔχεται εἰς πάντας | εὐτυχῆς τὸ νέον ἔτος.

ΒΙΑΗ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ.

Ὁ χαιρετισμὸς, ἔχει αἱ λέξεις ἐκεῖναι ἢ τὰ σημεῖα ἐκεῖνα, ἀτινα μεταχειρίζονται οἱ ἄνθρωποι, ὅταν συναντῶνται, διαφέρει εἰς τὰς διαφορὰς χώρας τῆς γῆς, καὶ ὡς ἐκ τούτου δύναται νὰ θεωρηθῆ ἕως ἐνός, ὡς ἀπεικονίζων τὸν ἐθνικὸν χαρακτῆρα, ἢ τὰς ἰδιαιτέρας περιστάσεις ἐκάστου ἔθνους.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔλεγον «Χαῖρε» οἱ Ῥωμαῖοι Salve, vale, (Ἔσο ὄγις, ἔσο δυνατός) προσέει καὶ Quit agis? (Τί κάμνεις;) Οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ Comment vous portez-vous? (πῶς κρατεῖς τὸν ἑαυτὸν σου;) Οἱ Γερμανοὶ λέγουσι Wie befinden Sie sich? (Πῶς εὐρίσχετε ἑαυτοὺς;) Οἱ Ἴταλοὶ, Come sta? (Πῶς στέκεται;) Οἱ Ἕλληνες τῆς σήμερον, «Τί κάμνεις;» Οἱ Ὀλλανδοὶ «ἔχεις καλὸν γεῦμα;» ἢ καὶ «πῶς περνᾷς;» Οἱ Σουηδοὶ «πῶς δύνασαι;» Οἱ Πολλωνοὶ, «εἰσαι εὖθυμος;» καὶ «πῶς ἔχεις τὸν ἑαυτὸν σου;» Δύο κοινοὶ χαιρετισμοὶ εἰς τὴν Ῥωσσίαν εἶναι, «Ἔσο ὄγις,» καὶ «πῶς διατελεῖς;» Οἱ Ἄγγλοι μεταχειρίζονται συνήθως τὸ «how do you do?» (Πῶς κάμνεις;) ἀρχαῖός τις χαιρετισμὸς εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἦτο «Σώσαι σε Κύριος,» ὅστις ἦτο ἐπιτομή τοῦ «Ὁ Θεὸς νὰ σε σώσῃ.» Εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ χαιρετισμὸς εἶναι «πῶς πηγαίνει ἡ ἰδρώς, εἰδρώεις καλά;»

Εἰς τὴν Κίναν κοινὸς χαιρετισμὸς εἶναι «Ἐφαγες τὸ ρῖζι σου;» ἕτερος δὲ, «εἶναι ὁ στομάχος σου εἰς καλὴν κατάστασιν;»

Οἱ χαιρετισμοὶ τῶν Τούρκων καὶ τῶν Ἀράβων ἔχουσι θρησκευτικὸν χαρακτῆρα· οἱ μὲν Τούρκοι μεταξὺ ἄλλων λέγουσι καὶ τὰ «Ἔσο ὑπὸ τὴν φροντίδα τοῦ Θεοῦ.» — «Αἱ εὐχαὶ μου εἶναι ὑπὲρ σοῦ.» — «Αἱ ἐπισημειώσεις σου εἶναι ἐπίσης σπίναι ὅσον αἱ φράσαι ἡμέρα.» Οἱ Ἀράβες λέγουσιν «εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σοὶ χάρισῃ τὴν εὐμένειάν του.» — «Ἐάν θέλῃ ὁ Θεὸς εἶσαι καλά.»

Οἱ Πέρσαι μεταχειρίζονται πομπώδεις φράσεις, ὡς λ. χ. «Ἐχει καλῶς μετὰ τῆς ἡμετέρας ὑψηλῆς καταστάσεως;» — «Εὐχομαι ὑπὲρ τῆς μεγαλειότητός σου.» — «Εἶθε ἡ οἰκία σου οὐδέποτε νὰ ἐλαττωθῇ.»

Αἱ διάφοροι μέθοδοι τοῦ χαιρετισμοῦ εἶναι ἐπίσης περίεργοι ὅσον καὶ αἱ φράσεις. Ἡ συνήθεια τοῦ δίδειν τὴν χεῖρα ἐπικρατεῖ παρὰ τοῖς μάλλον πεπολιτισμένοις λαοῖς. Εἰς τὴν Εὐρώπῃν εἶναι συνήθεις διὰ τοὺς ἄνδρας, ὅστινες εἶναι στενοὶ φίλοι, νὰ ἀσπάζονται ἀλλήλους διὰ φιλήματος. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὅμως καὶ Ἀμερικὴν τοῦτο περιρριζεῖται εἰς τὰς γυναῖκας. Εἰς τὸ μέγιστον μέρος τῆς Γερμανίας τὸ νὰ φιλήσῃ τις τὴν χεῖρα κυρίας θεωρεῖται μέρος τῆς εὐγενούς συμπεριφορᾶς. Εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅμως τὸ προνόμιον τοῦτο ἐ-

πιτρέπεται εἰς μόνον τοὺς συγγενεῖς, ἐνῶ εἰς τὴν Ῥωσσίαν ἀμφότερα, τὴν τε χεῖρα καὶ τὸ μέτωπον, ἀσπάζονται. Εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ παρὰ τοῖς Σλαβικοῖς λαοῖς, οἱ χαιρετισμοὶ ἔχουσι χαρακτῆρα αὐτοταπεινώσεως. Ὁ Ῥώσος πίπτει ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ἐνώπιον τοῦ ἀνωτέρου αὐτοῦ, ἀσπάζόμενος τὰ γόνατα ἐκείνου. Εἰς τὴν Κίναν, κατώτερος, ἐάν ἦται ἔφιππος, ἀπαντῶν ἀνώτερον, καταβαίνει ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ προσμένει, ἕως οὗ παρέλθῃ ὁ ἕτερος. Ὁ Ἰαπωνὸς, ἀπαντῶν ἀνώτερον, ἐκβάλλει τὰ σανδάλια του, σταυρώνει τὰς χεῖρας τοῦ καλύπτων αὐτὰς μὲ τὰ μανικία του, καὶ κινῶν τὸ σῶμά του ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν, ἐκρῶνσι, «Μὴ μὲ βλάψῃς! μὴ μὲ βλάψῃς!» Εἰς τὴν Σιάμην, ὁ κατώτερος βίπτεται ἐπὶ τῆς γῆς ἐνώπιον τοῦ ἀνωτέρου αὐτοῦ, ὁ δ' ἀνώτερος πέμπει ὑπηρέτην νὰ ἐξετάσῃ καὶ τῷ, ἐάν αἴτια ἔχη φέρῃ τι, τὸ ὅποιον ἔχει δοσάσει στον ἑαυτὸν, ἐάν δὲ τὸ πρᾶγμα ἔχη οὕτως, ὁ ἀτυχὴς πταιστής ἀπολαμβάνει καλὸν μερίδιον λαχτισμάτων, ἐάν ὅμως ὄχι, ὁ ὑπηρέτης ἐγείρει αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς.

Εἰς ἄλλας χώρας πάλιν ὁ χαιρετισμὸς γίνεται διὰ τῆς προσεγγίσεως πρὸς ἀλλήλους τῶν ἑνῶν ἀμφοτέρων τῶν συναντωμένων, πολλὰκις δὲ διὰ τῆς προσεγγίσεως τοῦ ποδὸς εἰς τὴν ῥίνα, ὡς λ. χ., εἰς τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, εἰς τὴν Βόρμαν καὶ εἰς τινὰς νήσους τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ.

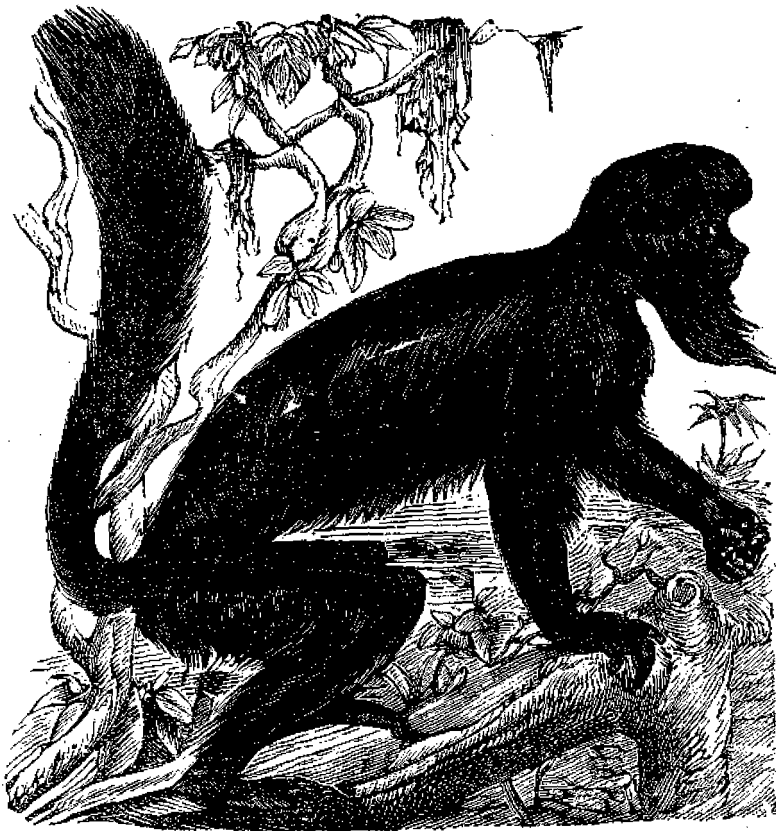
(Ἐκ τοῦ «Ἀστέρου» τῆς Ἀνατολῆς.)

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΣΙΑΗΡΑΝ ΠΡΟΣΩΠΙΑ.

Ἐπάρχουσι τὴν σήμερον εἰς τοὺς Παρισίους τὰ εἰρεῖ-πια φρουρίου τινὸς Βασιλῆς ὀνομαζομένου, ὅπου ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐφυλακίζοντο οἱ ἐχθροὶ τῆς Κυβερνήσεως, ἢ καὶ οἱ ἀπλῶς ὑποκτοὶ εἰς αὐτήν. Μεταξὺ τῶν πολλῶν, ὅστινες ἐκρατήθησαν εἰς τὴν Βασιλίην, ὑπῆρξε καὶ τις, περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ ἰσοποιοῦ οὐδὲν γνωρίζεται, καὶ ὅστις καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς αὐτοῦ περιεκυκλοῦτο ὑπὸ μυστηρίου. Ἐφέρθη εἰς τὴν Βασιλίην ἀπὸ τῶν Μαργαριτῶν νήσων, ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ de Saint Mars, ὅστις ἦτο καὶ ὁ ἰδιαιτέρος αὐτοῦ κηδεμὼν καὶ φύλαξ, καὶ προσέει ὑπεύθυνος διὰ τὴν ζωὴν αὐτοῦ. Οὐδέεις, ἐκτὸς τοῦ διοικητοῦ, ἤκουσέ ποτε τὴν φωνὴν αὐτοῦ, οὐδέεις εἶδε τὸ πρόσωπόν του, διότι τοῦτο ἐκαλύπτετο ὑπὸ προσωπίδος ἐκ μέλανος βελούδου, προσηρμοσμένης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του διὰ σιδηρῶν λωρίδων, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἀφῆρεσε. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπὸ τῶν νήσων εἰς Παρισίους μεταβάσεώς του, ὁ de Saint Mars ἦτο πάντοτε πλησίον αὐτοῦ, ἔτρωγεν εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν, ἐκοιμήτο εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον, εἶχε δὲ πάντοτε πλησίον αὐτοῦ πιστόλια, ἵνα φονεύσῃ αὐτὸν ἀμέσως, ἐάν ἐξή-ται νὰ φανερώσῃ ἑαυτὸν. Εἰς τὴν Βασιλίην, ὁ διοι-

κητής υπηρετεί αὐτὸν εἰς πάντα, κατέστρεψε δὲ διὰ τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ χειρῶν πάντα τὰ ὑπενδύματά του, ἀμέσως ἀφοῦ ἐξεδύετο αὐτά. Ὁ ἀτυχὴς αἰχμάλωτος κατὰ δύο διαφόρους περιστάσεις, κατώρθωσε νὰ μεταφέρει λέξεις τινὰς εἰς ἀνθρώπους ἔξω τοῦ φρουρίου, ἀπᾶς χαράξας αὐτάς ἐπὶ ἀργυροῦ τινος πινακίου, ἄλλοτε δὲ ἐπὶ ὑποκαμίσου, ἅτινα ἔρριψεν ἐκ τοῦ παραθύρου, οἱ εὐρόντες ταῦτα ὁμως, ἀπέθανον μετὰ ταῦτα ἀμέσως ἀνευ φανεροῦ λόγου. Μετὰ ταῦτα ἡ ἐπὶ αὐτὸν ἐπιτήρησις ἐδιπλασιάσθη. Ἰσάκις ἐπορεύετο εἰς τὴν λειτουργίαν, συνοδεύετο ὑπὸ στρατιωτῶν, ὅπλα φερόντων, καὶ ἐντολὴν ἔχόντων νὰ πυροβολήσωσιν ἐπ' αὐτοῦ, ἐν περιπτώσει προσπάθειας ἐκ μέρους αὐτοῦ νὰ ὁμιλήσῃ ἢ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ πρόσωπόν του.

Καθὼς προελέχθη, ἡ ἱστορία αὐτοῦ περιβάλλεται ὑπὸ σκότους καὶ μυστηρίου· πολλαὶ εἰκασίαι ἐγένοντο ὡς πρὸς τὸ τίς ἤδύνατο νὰ ἦναι τὸ μυστηριώδες τοῦτο πρόσωπον, ὅπερ ἀπελάμβανε τοσαύτας περιποιήσεις καὶ τοσοῦτον σέβας, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἐτηρείτο ὑπὸ τοσαύτην ἀσπηρότητα, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ ἐφυλάττετο μὲ τόσον σέβας, ἀλλὰ καὶ καθίστατο σκηνὴ τοσαύτης θλίψεως. Πολλοὶ ἐνόμισαν ὅτι ἦτο πρεσβύτερός τις ἀδελφὸς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', τότε βασιλέως τῆς Γαλλίας, τοῦτο ὁμως εἶναι ἀπίθανον διὰ πολλοῦς λόγους· ὑπῆρξαν ἄλλαι πολλαὶ εἰκασίαι, οὐδεμίαν ὁμως δύναται ν' ἀποδειχθῇ, ὁ δὲ ἄνθρωπος μὲ τὴν σιδηρᾶν προσωπίδα, εἶναι καὶ θέλει μείνει διὰ παντὸς μυστήριον.

Ο ΠΑΓΩΝΟΦΟΡΟΣ ΣΑΚΗΣ.

Οὕτως ὀνομάζεται νέον εἶδος πιθήκου ἀνακαλυφθέντος εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, δεῖγμα τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ἤδη εἰς τὸν ζωολογικὸν κήπον τοῦ Λονδίνου.

Ὁ παγωνοφόρος Σάκης ἔχει πολλὴν ὁμοιότητα μὲ τὸν ἄνθρωπον, καὶ δύναται νὰ ὀνομασθῇ καταλλήλως

ὁ Δαργουίνος προπάτωρ τοῦ ἀνθρώπου, διότι ὁ περίφημος οὗτος Ἀγγλος φυσικοῖστορικὸς Δαργουίνος ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπόγονος εἶδους τινὸς πιθήκου, ὅστις δὲν ὑπάρχει πλέον!

Καὶ μὲλλον τοῦτο καὶ ὁ λογικώτερος τῶν πιθήκων, ὁ οὐραγγοτάγκος, τὸν χειμᾶνα, δεῖν κρούνη καὶ εὐρίσκει κατὰ τύχην πυρᾶν, ἐγκαταλειμμένην ὑπὸ κυ-

νηγῶν εἰς τὰ δάση, κάθεται πλησίον τοῦ πυρός δια
να ζεσταθῆ, ἀλλὰ δὲν ἔχει τόσον νοῦν, ὥστε νὰ προσ-
θέσῃ εὐλα δὲ νὰ τὴν διατηρήσῃ· ἀλλὰ τὴν ἀφίνει καὶ
σβύνεται.

Ὡς πρὸς τὴν συνείδησιν δικαίου καὶ ἀδίκου, κα-
λοῦ καὶ κακοῦ, δηλαδὴ τὴν συνείδησιν, ἥτις διακρίνει
τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα, δὲν ἔχει τὴν ελα-
χίστην,

ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΑΔΟΛΦΟΣ

Ὁ Γουστάβος Ἀδόλφος ἦτο βασιλεὺς τῆς Σουηδίας
καὶ ἔζη πρὸ 200 περίπου ἐτῶν. Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς του
εἶναι πλήρης πολλῶν διδακτικῶν μαθημάτων, ἰδίως εἰς
τοὺς νέους, καὶ διὰ τοῦτο ἐξέλεξα αὐτὸν ὡς καταλ-
ληλον πρόσωπον πρὸς μίμησιν ἐκ μέρους τῶν μικρῶν
μου ἀναγνωστῶν.

Εἰς τὴν ζωὴν τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς ἔχομεν
ἐξαιρετικὸν παράδειγμα τῶν ἐξῆς τριῶν μαθημάτων·

Πρῶτον τῆς ἐργατικότητος. Ἄν καὶ βασιλεὺς καὶ
ἄνθρωπος πλούσιος εἰσῆλθεν εἰς τὸν στρατὸν ἐνῶς ἦτο
μόλις δωδεκαετῆς καὶ ἀντὶ νὰ διατρίβῃ εἰς τὸ παλά-

τιὸν του, ἐκοιμᾶτο εἰς μίαν σκητὴν εἰς τὸ ὑποίθριον καὶ
ἐγύμναζε τὴν ἑαυτοῦν του εἰς ὅλας τὰς κακουχίας τοῦ
στρατιώτου. Ἐγνώριζεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἦναι ἐπὶ κε-
φαλῆς τοῦ στρατοῦ τοῦ καὶ λοιπὸν ἀπεράσισεν ἑνωρὶς
νὰ ἦναι καθ' ὅλα στρατιώτης καὶ ἐγένετο τοιοῦτος.

Δεύτερον τῆς πρώμου ὑπακοῆς. Τὸ πρῶτον πράγ-
μα, τὸ ὁποῖον ὁ στρατιώτης ἔχει νὰ μάθῃ, εἶναι ἡ
ὑπακοή, ἡ πειθαρχία, — ἀπόλυτος καὶ πρόθυμος
ὑπακοή χωρὶς ἐρωτήσεως ἢ ἐξετάσεως διατὶ οὕτω καὶ
ἔχι ἄλλως ἀπαιτεῖται παρ' ὅλων ὅσοι κατατάττον,
ταὶ εἰς τὸν στρατὸν. Στρατιώτης τες δύναται νὰ ἦναι,
σαφὲς, ἀνδρεῖος, ἰσχυρὸς καὶ ὁμοῦ νὰ μὴ ἀέλιζῃ τί-
ποτε ἄνευ ὑπακοῆς, ἄνευ πειθαρχίας. Πλοῖον, τὸ ὁ-

ποῖον δὲν δύναται νὰ ταξειδεύσῃ, πυροβόλον, τὸ ὁποῖον δὲν πυροβολεῖ, καὶ ὥρολόγιον, τὸ ὁποῖον δὲν δεῖχται καλῶς τὰς ὥρας, δὲν ἀξίζουν τίποτε· οὕτως εἶναι καὶ μὲ τὸν στρατιώτην ἄνευ πειθαρχίας.

Ἄλλ' ὁ Γουσταῦος Ἀδόλφος ἐσπούδασε τὰ μᾶθημα τοῦτο καλῶς· ἂν καὶ υἱὸς βασιλέως καὶ διαδόχου τοῦ θρόνου, κανεὶς ἄλλος εἰς τὸν Σουηδικὸν στρατὸν

δὲν εἶχεν ὅμως οὕτω τὸ πρᾶγμα μὲ τὸν Γουσταῦον Ἀδόλφον. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς εἰκοσαετοῦς βασιλείας του ἐγένετο εὐλογία εἰς τὴν πατρίδα του καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἀφιερῶσας ὅλον τὸν καιρὸν του, τὰ μέσα του καὶ τὴν περιουσίαν του ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τοῦ ἔθνους του· ἡ δὲ μνήμη τοῦ μέχρι σήμερον εἶναι ἱερὰ καὶ σεβαστὴ μεταξὺ τῶν συμπα-

Παλίσιος ὁ ἀγγειοπλάστης.

δὲν ὀπῆκουε προθυμότερον αὐτοῦ τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων του.

Τρίτον τῆς μεγάλης χρησιμότητος: Εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὑπῆρξαν ἄπειροι βασιλεῖς, οἱ ὅποιοι ὄχι μόνον χρήσιμοι δὲν ἐστάθησαν εἰς τοὺς ὀπηκόους των, ἀλλὰ καὶ μεγάλης βλάβης πρόξενον

τριωτῶν του.

Ὁ Λούθηρος ἔλεγεν, ὅτι ἐπρωτίμα τὴν ὀπακοὴν παρὰ τὴν δύναμιν νὰ ἐνεργῇ θαύματα.

Ἡ δὲ Ἁγία Γραφή μᾶς λέγει ὅτι «ἡ ὀπακοὴ εἶναι καλλιτέρα τῆς θουσίας.»

ΠΑΛΙΣΙΟΣ Ο ΑΓΓΛΟΜΑΑΣΤΗΣ

Ἦ ὄπισθεν εἰκονογραφία παριστᾶ λίαν περιήρημον ἄνδρα, τὸν Βερνάρδον Παλίσσιον, Γάλλον ἀγγειοπλάστην, ὅστις ἤκμασε κατὰ τὸν 16^{ον} αἰῶνα, καὶ ὅστις ἔφερεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τελειότητος τὴν τέχνην τοῦ νὰ χρωματίζῃ τὰ πηλίνα ἀγγεῖα, ὥστε τὸ ὄνομά του ἀναφέρεται πάντοτε ἀναφορικῶς πρὸς τοῦτο μετὰ τοῦ μεγίστου θαυμασμοῦ. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτον ἐκ ταπεινῆς καταγωγῆς, ἐχρημάτισε δὲ ὡς χρωματιστῆς ὕλεων μέχρι τοῦ τριακοσοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του, ἔτε, ἰδὼν ὡραῖόν τι πεποικιλμένον ποτήριον, ἢ κατασκευῆ τοῦ ὁποίου ἦτο μυστήριον τοῦ ἐρευρητοῦ αὐτοῦ ἐν Ἰταλίᾳ, ἐλόκληρος ἡ πορεία τῆς ζωῆς του ἔλαβε νέαν διεύθυνσιν. Σκεφθεὶς περὶ τῆς μεγάλης ὠφελείας, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ μυστηρίου τούτου ἤθελεν ἐπιφέρει εἰς τὴν πατρίδα του, ἀπεράσισε νὰ ἐπιδοθῇ ἐκ τὴν ἐρευρῶν ταύτην. Πρὸς τοῦτο ἔκτισεν ἀπλῆν κάμνον ἐν ἡφ κήπιρ του, ἤρχισε δὲ τὰ πειράματα του ῥίπτων εἰς αὐτὴν τεμάχια κεράμου βουτηγμένα εἰς μίγμα τι χημικοῦ ρευστοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκευάσει μετὰ μεγάλης δαπάνης, ἐλλίπων, ὅτι διὰ τῆς θερμότητος, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ τεμάχια ἦσαν ἐκτεθειμένα, τὰ ἔφθανεν, ἂν οὐχὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα, τοῦλάχιστον πλησίον αὐτοῦ.

Τὸ πρῶτον τοῦτο ἀπέτυχε, ἐπὶ πολλὰ δὲ ἔτη ὁ Παλίσσιος ἐξηκολούθησε κάμνων νέα πειράματα καὶ ἀπαντῶν νέας ἀποτυχίας, δαπανῶν ὅ,τι εἶχε, καὶ σχεδὸν φέρων ἑαυτὸν τε καὶ τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὸ νὰ ἐποθῶναι ἐκ τῆς πείνης. Οἱ φίλοι του ἔλεγον, ὅτι εἶχε γείνη παράφρων ἐκ τῆς θεωρίας ποτηρίου, ἢ θεωρία ὅμως τοῦ ποτηρίου ἐκεῖνου εἶχεν ἀνοίξῃ εἰς αὐτὸν νέαν ὁδὸν ἐργασίας καὶ νέαν σειράν ἰδεῶν, ἅτινα ἤγαγον τὴν φαντασίαν του καὶ ἐνέπνεον αὐτῷ ἐνθουσιασμὸν, ὅπως ἐπιβίβῃ εἰς τὰς προσπάθειάς του ὅ,τι ὄλων τῶν δυστυχιῶν καὶ περιπετειῶν. Αἱ ἐπιβήνορι καὶ αὐταπαρηγηταὶ αὐτοῦ ἔρευρα καὶ ἀγῶνες κάμνουσι τὸ ὄνομα τοῦ Παλίσσιου σὺνθημα καὶ παράδειγμα εἰς τοὺς τεχνίτας παντὸς μετέπειτα χρόνου. Ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν ἔφθασε κρῖσις εἰς τὸ ἔργον του. Ἡ κάμνος ἔκαιεν ἀκαταπαύστως ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ὁ δὲ Παλίσσιος ἦτο βέβαιος, ὅτι ἐὰν μόνον ἡ θερμότης ἤδύνατο νὰ διαρκῆσθῃ ἔτι ὀλίγον καιρὸν, ἢ ἐπιτυχία του θὰ ἦτο βεβαία. Σχεδὸν παράφρων ἐκ τῶν ἐλπίδων του, ἀπέσπασέ τινὰς ἐκ τῶν συνίδων τῆς οἰκίας του καὶ ἔρριψεν αὐτὰς εἰς τὸ πῦρ, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἄνευ ἐπιτυχίας. Μόνον μετὰ παρέλευσιν 16 ἐτῶν ἐβδαιώθη ἢ ἐπιτυχία του, τότε δὲ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του ἔλαβον τοιαύτην ἀξίαν, ὥστε σχεδὸν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελῇ πάσας του τὰς παραγγελίας, καὶ μετὰ χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης ἔδωκε τὴν οἰκογένειάν του ἀπολαμ-

βάνουσαν πλέον τῶν ἀγαθῶν, ὧν εἶχον ἐπὶ τὸσαῦτα ἔτη στερηθῆ. Τὰ ὡραιότατα τῶν ἔργων του εὐρίσκονται εἰς τὰ Μουσεῖα τοῦ Λούβρου ἀνακτόρου καὶ τοῦ Κλοῦν εἰς τοὺς Παρισίους, ἔτι δὲ καὶ ἐντὸς ἄλλου πινὸς πλησίον τοῦ Μονάχου. Ὁ Δοῦξ τοῦ Μονακωτενε, ἦτον ὁ ἰσχυρότατος καὶ κάλλιστος αὐτοῦ φίλος καὶ προστάτης, ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἑρρίκος ὁ Β'. διώρισεν αὐτὸν εἰς ὑπηρεσίαν εἰς τὸ ἀνάκτορον τῶν Τουκλεριῶν. Ὁ Παλίσσιος ἦτο διαμαρτυρούμενος ἔνεκα τοῦ πολυτίμου τῶν ἔργων του ὅμως ἐφείδοντο τῆς ζωῆς του κατὰ διαταγὴν δὲ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, τῆς μητρὸς τοῦ βασιλέως, ἔμεινεν ἀδελφῆς κατὰ τὴν τρομερὰν σφαγὴν τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου. Ἐπὶ τέλους ὅμως, ἐπὶ Ἑρρίκου τοῦ Γ' ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν διὰ τὰς ἠρησκευτικὰς αὐτοῦ δοξασίας. Πολλοὶ ἐκ τῶν μεγάλων καὶ εὐγενῶν τῆς Γαλλίας, ἔτι δὲ καὶ ὁ ἴδιος βασιλεὺς ἐπεσκέφθησαν αὐτὸν ἐκεῖ παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ ἀπορρίψῃ τὰς αἰρετικὰς αὐτοῦ ἰδέας; ἐκεῖνος δὲ μὴ ἀπήντα, — «Δὲν φοβοῦμαι. Γνωρίζω πῶς νὰ ἀποθάνω.» Ἐν τῇ φυλακῇ δὲ ἐκεῖνη ἀπέθανε, πιστὸς εἰς τὴν ἠρησκείαν, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν του.

ΤΡΟΠΟΣ Κ'Θ' ΟΝ ΝΕΟΣ ΤΙΣ ΕΣΠΟΥΔΑΣΕ.

Μέγας τις ἀνὴρ τῆς Σκωτίας, ὁ Δοῦξ τῆς Ἀργόλης, περιπατῶν ποτε εἰς τὸν κήπὸν του, εἶδε κείμενον ἐπὶ τῆς γῆς βιβλίον τι, «Ἄρχαιον ὀνομαζόμενον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἔργον περιφήμου τινὸς φιλοσόφου, — τοῦ Νεύτωνος. Νομίνας, ὅτι τὸ βιβλίον ἦτο ἰδικόν του, εἶπεν εἰς τινὰ τῶν παρευρισκομένων νὰ λάβῃ αὐτὸ καὶ νὰ θέσῃ αὐτὸ εἰς τὴν βιβλιοθήκην του. Νέος τις ὅμως, ὁ υἱὸς τοῦ ἀρχικηπουροῦ, πλησιάζας αὐτὸν εἶπεν, ὅτι τὸ βιβλίον ἦτον ἰδικόν του.

Ὁ Δοῦξ ἐθαύμασεν ἀκούσας τοῦτο, διότι τὸ βιβλίον ἦτο φιλοσοφικὸν καὶ πολὺ ὀψηλόν, ὁ δὲ νέος ἦτον υἱὸς ἀπλοῦ κηπουροῦ καὶ πολὺ νέος.

Ἠρώτησε λοιπὸν αὐτὸν, «Πῶς, εἶναι ἰδικόν σου τὸ βιβλίον; Ἐννοεῖς τὴν γεωμετρίαν καὶ τὰ λατινικά;» «Ὀλίγον,» ἀπεκρίθη ὁ νέος.

Ὁ Δοῦξ ἀκούσας τοῦτο ἤρχισε νὰ τῷ κάμνῃ ἐρωτήσεις ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τούτων, ἔμεινε δὲ λίαν εὐχαριστημένος ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τὰς ὁποίας ὁ νέος ἔκαμνε.

— Καὶ πῶς συνέβη, ὥστε νὰ γνωρίζῃς τὸσαῦτα πράγματα;

— «Ἐπὶ δέκα ἐτῶν,» ἀπεκρίθη ὁ νέος, «ὀπηρετῆς τις μὲ εἶδιζε νὰ ἀναγινώσκω. Ἄγοῦ ἀπαῖ μάθη τις τὰ 24 γράμματα, δύναται νὰ μάθῃ ὅ,τι θέλει. Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ οἱ κτίσται εἰργάζοντο ἐπὶ τῆς οἰκίας τῆς

έξοχότητός σας, πλησιάζατε αδελφούς, παρατήρησα ότι ο αρχιτέκτων μεταχειρίζετο χάρακα και διαβήτην, και ότι έκαμαν υπολογισμούς, έρωτήσας δὲ περὶ τούτου, έμαθον ότι οἱ κανόνες, κατὰ τοὺς ὁποίους εἰργάζετο, ἀνήκον εἰς ἐπιστήμην πινὰ ὀνομαζομένην ἀριθμητικὴ ἢ ν. Ἀγοράσας λοιπὸν ἐγχειρίδιον τῆς ἀριθμητικῆς έμαθον αὐτὴν μετὰ τοῦτο μαθὼν, ότι ὄπῃρχε καὶ ἀνωτέρα τις ἐπιστήμη, ὀνομαζομένη γεωμετρία, ἡγόρασα τὰ προσήκοντα βιβλία καὶ έμαθον καὶ ταύτην. Διὰ τῆς ἀναγνώσεως έμαθον, ότι ὄπῃρχον ἀξιόλογα μαθηματικὰ συγγράμματα, εἰς τὸ Λατινικὸν καὶ εἰς τὸ Γαλλικόν. Πρῶτον λοιπὸν ἡγόρασα λεξικὸν Λατινικὸν καὶ ἐσπούδασα τὴν γλῶσσαν ταύτην, ἕστερον δὲ ἐπρομηθεύθην Γαλλικὸν λεξικὸν καὶ ἐσπούδασα τὴν γαλλικὴν. Ἴδοι, κύριέ μου, τί κατάρθωσα, καὶ μοι φαίνεται, ότι, εἴταν γνωρίζωμεν τὸ ἀλλοφάητον, δυνάμεθα νὰ μάθωμεν πᾶν ὅ,τι θέλωμεν.

Ὁ νέος οὗτος, Ἐδμόνδος Στᾶν, ἐξηκολούθησε τὰς σπουδὰς αὐτοῦ, εἰς δὲ τὸ διάστημα ὀλίγων ἐτῶν ἡτοίμασεν «έχθεσιν ἐπὶ μαθηματικῶν ἐργαλείων,» ἥτις ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ δουκὸς τῆς Ἀργόλης. Ἐδημοσίευσε προσέτι καὶ ἀμαθηματικὸν λεξικόν.» Ἐγενε δὲ μέλος τῆς περιφήμου Βασιλικῆς Ἐταιρίας καὶ διεκρίθη ὡς ἐπιστήμων ἀνὴρ. Τιοιουτοτρόπως βλέπομεν, τί δύναται νὰ κατορθωθῆ δι' ὀπομονῆς καὶ ἐπιμελείας.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδὲ ἀριθ. 132.)

Μετὰ τὴν ἔχθεσιν τῶν συμβάντων του, ὁ νέος Μανρικίος ἐλούσθη, ἤλλαξε τὰ γούφικα του φορέματα καὶ ὠδηγήθη εἰς θερμὴν καὶ ἀναπαυτικὴν κλίνην, ὅπου ἀμέσως παρεδόθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὕπνου.

Τὴν πρωίαν μετὰ τὸ πρόγευμα ἡ Ἰσαβέλλα, ἥτις ἐγνωρίζε καλῶς τὸ καλᾶτιον τοῦ πατρὸς του, ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ὠδήγησεν ἐκεῖ. Περιττὸν δ' εἶναι νὰ περιγράψω τὴν συγκινητικὴν σκηνήν, ἥτις ἔλαβε χώραν μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ μικροῦ Μανρικίου. Ἀφοῦ δὲ παρῆλθεν ἡ συγκίνησις, ὁ Δὸν Ἰνέγρος στραφείς πρὸς τὴν Ἰσαβέλλαν, — «Τί δύναμαι, — εἶπε μετὰ συγκινήσεως — κυρία, νὰ κάμω ὕπερ σοῦ διὰ τὴν ὁποίαν μοι ἔκαμες εὐεργεσίαν, δεχθεῖσα εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ φιλοενησάσα τὸν μικρόν μου Μανρικίον ;»

«Ἐχετε εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, ἐξοχώτατε, — προσέθηκεν ἡ Ἰσαβέλλα — νὰ μοι κάμετε μετρίστην χάριν.»

«Ποίαν ;» — ἠρώτησεν ὁ δὸν Ἰνέγρος — «ἀφιμήλῃσον καὶ, εἴν δύναμαι, θὰ τὴν κάμω.»

«Ἐχετε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τὸν Καρδινάλιον Βαλδέ.» — εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα.

«Εἴμαι στενός του φίλος.» — ἀπεκρίθη ὁ δὸν Ἰνέγρος.

«Ὁ ἀδελφός μου καὶ ὁ ἀγαπητότατος φίλος του εἶναι εἰς τὰς χαῖρας τῆς ἱερᾶς ἐτετάσεως !»

«Τὰ ὀνοματὰ των ;»

«Ἐμμανουὴλ δὲ Σίντρας εἶναι τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ Κωνσταντῖνος Βαράντζας τοῦ φίλου του.»

«Δὲ Σίντρας, Βαράντζας» — ἐπανέλαβεν ὁ δὸν Ἰνέγρος — «Μοι φαίνεται, ότι ἐνθουμοῦμαι τὰ ὀνόματα ταῦτα. Ὁ ἀδελφός σου ἤλθεν αὐτοπροαιρέτως εἰς τὸ φρούριον Τριάντα φαίνεται δὲ νὰ κλίνη εἰς τὴν ἀφρασαν.»

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔκλινεν εὐλαβῶς τὴν κεφαλὴν.

«Καὶ ἐπιθυμοεὶς νὰ τοὺς σώσω, κυρία, δὲν εἶναι ἔτα ;»

«Μάλιστα.» — ἀπεκρίθη ἡ Ἰσαβέλλα, — «Ἐάν ἦναι εἰς τὴν χεῖρά σου, ἐξοχώτατε !»

«Δύναμαι νὰ μετριάσω, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἐμποδίσω ἐντελῶς τὴν τιμωρίαν των. Ἐάν δὲ προσεπάθουν νὰ τοὺς σώσω ἐντελῶς, θὰ ὀπταυόμην καὶ ἐγὼ ὡς συνένοχος αὐτῶν καὶ ἡ ζωὴ μου τότε θὰ διέτρεχε τὸν ἔσχατον κίνδονον. Ὁ Ἀδελφός σου, λοιπὸν, καὶ ὁ φίλος του θὰ τιμωρηθῶσιν, ἀλλ' ἔσον τὸ δονατὸν ἐλάχιστα.»

«Καὶ ποία θὰ ἦναι ἡ ἐλαχίστη αὐτῆ τιμωρία ;» — ἠρώτησε μετὰ τρεμούσης φωνῆς ἡ Ἰσαβέλλα.

«Ἐξορία!» — ἀπεκρίθη ὁ ἱερεξεταστής — «ὅπερ ἀληθῶς δὲν εἶναι τιμωρία, ἀλλὰ καλωσύνη διότι καὶ ἂν ἡδονάμην νὰ τοὺς ἐλευθερώσω σήμερον, αὐριοὺν δύνανται καὶ ἐκ νέου νὰ συλληφθῶσι καὶ νὰ βυθῶσιν εἰς τὰς εἰρκτὰς τοῦ Τριάντα. Ἐπίστρεψον λοιπὸν οἴκαδε, κυρία, καὶ πρὶν ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος αὐριον, θὰ ἔχῃς τὸν ἀδελφόν καὶ τὸν φίλον του.

Ἡ Ἰσαβέλλα προσκονήσασα ἀνεχώρησε τὴν δὲ ἐπομένην ἡμέραν λίαν πρῶτ ὁ Ἐμμανουὴλ καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ἦσαν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς.

Τὸ ἐπεισόδιον τῆς ὀραίας ταύτης ἱστορίας δύνανται νὰ λεχθῆ εἰς ὀλίγας λέξεις. Οἱ τρεῖς ὀδοὶ μετὰ σπαδῆς ἐεποίησαν πᾶν ὅ,τι εἶχον ἐν Σεβίλλῃ καὶ ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Ἐλβετίαν, ὅπου ὁ ἱερεὺς Κρέμων ἡδλόγησε τοὺς γάμους τῆς Ἰσαβέλλας μετὰ τοῦ Κωνσταντῖνου, ὀφτινες ἔζησαν ἐν ἀγάπῃ λατρεύοντες ἀκαλότως τὸν Θεὸν τῆς Γραφῆς καὶ ἀνατρέφοντες τὰ τέκνα των ἐν φόβῳ καὶ παιδείᾳ Κυρίου.

— Ὁ βασιλεὺς διὰ τῆς δικαιοσύνης στερεώνει τὸν τόπον. (Παροιμ. κβ' : 4.)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
1 8 7 9.

Όνομασθείς ούτως έκ' του θεού των Ρωμαίων Ιανού, παριστανομένου με δύο πρόσωπα.

Έχει ημέρας 31, ή ημέρα ώρας 10, και ή νύξ 14.

Ό Ήλιος υπό τόν άστερισμόν Υδροχόου.

Κατά τό 1879 θα συμβώσι 4 εκλείψεις, τρεις του Ήλιου και μία της Σελήνης. Η πρώτη του Ήλιου θακτυλοειδής, θα συμβή εις τας 10/22 Ιαν. και θα ήναι άόρατος εν Εδρώπη.

ΩΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ.

Μέσου χρόνου Αθηνών.

Τό έαρ	άρχεται	9/21	Μαρτίου
» θέρος	»	9/21	Ιουνίου
» φθινόπωρον	»	11/23	Σεπτεμβρίου
Ό χειμών	»	10/22	Δεκεμβρίου.

Ημερ. Ασιατίου.

ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1879.

Έ, σεις, όπου σκορπίζετε τὰ πλούτη 'στὸν ἀέρα!
Τὸ χέρι σας τὸ ἄπονο καὶ ἄσωτο ξεπλώσατε,
Καὶ δόσατε καὶ 'στὸν ἄρρωστο καὶ στὴ φτωχῇ μητέρα.
'Ελεημοσύνη, Χριστιανοὶ ἐλεημοσύνη δόσατε!
Ποῖός λέγει, ποῖός, δεῖ αὐτὰ ποῦ τώρα σεῖς πετᾶτε,
Εἶναι δικὰ σας; ... Δύστυχοι! αὐτὸ ποῦ περισσεύει
Εἶναι τῆς χήρας, τ' ἄρφανοῦ, καὶ μὴ τὸ σπαταλάτε...
'Ὅποιος τὰ πλούτη του σκορπᾷ ἀπ' τοὺς πτωχοὺς τὰ κλέβει!
'Ελεημοσύνη, Χριστιανοὶ ἀδέλφια ἐλεημοσύνη,
Λίγο ψωμί γὰρ τὸ φτωχὸ καὶ λίγη καλωσύνη!

Συλλογισθῆτε, εἰς αὐτὴν τὴν ὥρα γυμνωμένα
Πόσα παιδάκια κρυβόουνε, πόσα μικρὰ παινοῦνε!
Πόσα δὲν ἔχουνε γιαντρὸ καὶ γιαντριχὸ κανένα!
'Αλλοίμονο σ' ἄπορον γελᾶζοι ἄλλοι σὰν θρηνοῦνε! ...
'Αχ' δόσατ' ἕνα φέρεμα 'στὸ γέροντα ποῦ κρυώνει,
'Λίγο ψωμί μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο 'στὸ ξένο,
'Ἐνα βιβλὶ εἰς τὸν τυφλὸ ποῦ 'στὸ σκοτάδι λυώνει,
Κ' ἕνα παγνίδι 'στὸ παιδί τὸ παραπονεμένο! ...
'Ελεημοσύνη, Χριστιανοὶ ἀδέλφια ἐλεημοσύνη,
Χαρὰ σ' ἐκείνη τὴν καρδιά ποῦ τὸ ψωμάκι δίνει!

Συλλογισθῆτε, εἰς αὐτὴν τὴν ἴδια ὥρα πόσοι,
Χωρὶς νὰ θέλουνε κακὸ 'στὸ νοῦ τους μελετᾶνε. ...
Τί εὐκολὰ ποῦ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς γλυτώσῃ
Μ' αὐτὰ ὅπου τὰ χεῖρά σας εἰδῶ κ' ἐκεῖ πετῶνε!
Τὰ εὐαφρὰ μεταξωτὰ καὶ τὸ μαργαριτάρι,
'Ὅπου ὁ πλούτος σήμερα καὶ ἡ σπατάλη δίνει,
Δὲν ἔχουν τὴν εὐμορφιά, δὲν ἔχουν τὴν χάρι,
Δὲν εἶναι εὐμορφώτερα ἀπ' τὴν ἐλεημοσύνη!
Πόσοι χαρίζουν σήμερα σ' ἀνθρώπους ποῦ μισοῦνε
Γιὰ νὰ φαντάζουν μοναχὰ καὶ νὰ φανοῦνε μόνο,
Καὶ τὰ πτωχὰ τ' ἀδέλφια του ἀφίουν νὰ χαθοῦνε!
Αὐτοὶ δὲν ἔχουναι καρδιὰ ἀνθρώπου, οὔτε κόνο.
'Ελεημοσύνη, Χριστιανοὶ ἀδέλφια ἐλεημοσύνη,
Πολλὰ χαρίζει ὁ Θεὸς σ' ἐκείνον ὅπου δίνει!

A. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

- Πτωχὸς χωρὶς ὑπομονὴν εἶναι λόγχνος ἀνευ εἰλαίου.
- Ἐκαστος ἀγνοεῖ τὰ ἴδια ἐλαττώματα.
- Ἐκ τῆς γυναικὸς ἐξαρτᾶται ἡ εὐδαιμονία ἢ ἡ κακοδαίμονία τοῦ οἴκου.
- Ἡ φρόνησις δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' εἰς τὴν κεφαλήν.
- Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἡ κλεις τῆς χαρᾶς ἡμῶν.
- Ὁ ἀνθρώπος ἀνευ ἀνατροφῆς εἶναι σῶμα ἀνευ ψυχῆς.
- Ὁ δεινὸς προφασίζεται ἀνικανότητά.

Δύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνίγματος.

Ἰησοῦς Χριστός.

Δύσις τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἀκροστιχίδος.

Σ	αμψόν	}	Σαμουήλ.
Α	εσσαλώμ		
Μ	ερά		
Ο	ύριας		
Γ	ποιρσία		
Η	λιάς		
Α	ουκάς;		

Διὰ τὴν ἑλληνικὴν χώραν τὰ δνόματα τῶν λυσάντων τὸ τε αἰνίγμα καὶ τὴν ἀκροστιχίδα, δημοσιευθήσονται εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἶναι το πρῶτόν μου τὸ ἐν τοῦ κόσμου καὶ στοιχείου
καὶ θανάτου καὶ τὴν ζωὴν ἐν ἐαυτῷ ἐγκλείον·
ἀλλ' εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς καὶ τοῦρανοῦ τὰ ὕψη
λέγουσιν δεῖ οἱ Θεοὶ ποτε τὸ εἶχον κρύψει
καὶ εἰς θνήσκῃς ἐτόλμησεν ἐκείθεν νὰ τ' ἀρπάσῃ
καὶ δι' αὐτοῦ σοφώτερον σὸν ἀνθρώπων νὰ πλάσῃ.
Τὸ δευτέρόν μου ἦμισυ ἀρχαία εὐρε Μοῦσα
'Η σοφὸς ἀνθρώπου; ἄλλοτε μὲ τ' ἄσμα τῆς κηλοῦσα,
καὶ δι' ἐκείνου ὁ ποιμὴν τοῦς ἐρωτάς του ψάλλει
'Ὅταν ἡ ἀνοίξις τῆς γῆς μὲ τ' ἀβὴν περιβάλλῃ.
Τὸ δ' ἄλον μου πυριπλεγῆς τὰ ὕψη διασχίζει
καὶ φανταίει τὸν οὐρανὸν ἐπάνω πῶς ἐγγίζει
'Αλλ' ὅμως πάλιν εἰς τῆς γῆς θὰ πέσῃ τὴν ἀγέλην·
Τί πρὸς στιγμὴν, ἀν ἔλαμψεν, ἀφοῦ θὰ σβύσῃ πάλιν;
Σέ ν ο ς.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Πόσα εἶδη βαπτίσματος ἀναφέρονται ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ;
2. Εἰς πόσας περιστάσεις ἐγένετο ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν;
3. Ποῖος ἐκτός τοῦ Χριστοῦ μεταχειρίζεται τὴν φράσιν αὐτοῦ ἀνθρώπου; δι' αὐτὸν τὸν Χριστόν;

ΕΙΔΥΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ τοῦ ἐλευσομένου ἔτους ἡ ἔτησία συνδρομὴ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καταδίδάζεται εἰς 1 δραχμὴν, διότι πληροῦνται καὶ ταχυδρομικὰ οἱ γράφοντες πρώτην φορὰν ἢ θέλοντες ἢ ἀναθεῶσόν τὴν συνδρομὴν τῶν.

— Ὅστις ἤθελε κεραι 5 συνδρομητὰς λαμβάνει ἐν φύλλῳ δωρεὰν ἐπὶ ἕν ἔτος, ὅ δὲ συναΐας εἰκοσι, τὸ φύλλον καὶ διδασκτικὸν ἑβδομαδιαίον περιοδικὸν «Ἀστὲρα τῆς Ἀνατολῆς,» τὸν ὅποιον συνιστάμεν εἰς πάσας τὰς οἰκογενείας, καὶ τὸ ὅποιον ἀγεῖ ἡβὴ τὸ 22ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἐφέτος θὰ στολιζῆται μὲ εἰκονογραφία.

— Τὰ δημοσιευόμενα δνόματα τῶν λυόντων τὰ αἰνίγματα ἐκλέγονται διὰ κλήρου. Οἱ λῆται πρέπει νὰ ἦναι νεώτεροι τῶν 16 ἐτῶν.

— Τὸ ἡμερολόγιον τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων στέλλεται δωρεὰν καὶ εἰς τοὺς νέους συνδρομητὰς.